

Het einde van het Iraanse regime is in zicht

Door Mohammad Sadat Khansari, 20 november 2018

De binnenlandse spanningen in Iran zijn nog steeds hoog. Sinds eind vorig jaar gaan de Iraanse burgers de straat op uit protest tegen het regime. Zij hebben om een aantal redenen opgeroepen tot regimewisseling, met name vanwege de erbarmelijke economische situatie, de stijgende werkloosheid, de slechte arbeidsomstandigheden, de miskennis van de mensenrechten en de wijdverbreide corruptie.

Tegelijk met de toenemende binnenlandse druk neemt ook de

internationale druk toe. De laatste ronde van Amerikaanse sancties is van kracht geworden en de Amerikaanse regering heeft verdere sancties niet uitgesloten. Het doel van de sancties is het regime af te snijden van de financieringsmiddelen die het gebruikt voor de financiering van terroristische groeperingen en milities in de regio.

De Amerikaanse regering is er zeer duidelijk in geweest dat de druk zal blijven toenemen, tot het regime zijn gedrag drastisch verandert. Zij ziet Iran als de grootste bedreiging voor de vrede en veiligheid in de regio en is vastbesloten om het regime verantwoordelijk te houden voor zijn slechte keuzes.

Toen de verlamme economische sancties eerder waren opgeheven, had Iran besloten de vrijkomende miljarden dollars uit te geven aan kwaadaardige activiteiten in het buitenland in plaats van aan de bevolking van Iran en de verslechterende sociale voorzieningen en de infrastructuur.

Veel maatschappelijke sectoren gaan de straat op in grote nationale protestacties. Vrachtwagenchauffeurs zijn, met respect voor de bevolking van het land, bijzonder actief geweest. Zij worden bijgevalen door werknemers uit andere sectoren, zoals de staalindustrie, leraren en winkeliers. De vrachtwagenchauffeurs hielden hun protesten in meer dan 75 steden in het hele land, waaruit blijkt dat de sociale onvrede zich niet beperkt tot een paar delen van het land.

Zoals gewoonlijk en even voorspelbaar reageert het Iraanse regime op de ontevredenheid door de bevolking verder te onderdrukken. Maar het speelt een gevaarlijk spel omdat het niets anders doet dan de mensen nog vastberadener te maken in hun streven naar regimeverandering. Hoe meer het regime massaal minderheden arresteert, hoe meer vrouwen er worden onderdrukt, hoe meer politieke gevangenen er worden gemarteld, hoe meer gewetensgevangenen er worden geëxecuteerd, des te meer willen de mensen terugvechten tegen het regime.

Jaren geleden zou het ongehoord zijn geweest als het volk zich had uitgesproken over de Opperste Leider en het regime, maar nu hebben de moedige mensen in Iran ingezien dat ze niets meer te verliezen hebben. Zij lopen het risico te worden gearresteerd, gemarteld, gevangengezet en zelfs geëxecuteerd om een toekomstig Iran te garanderen dat vrij is van klerikaal bestuur.

En het is zeker dat de dag waar het volk naar verlangt, een dag waarop de vrijheid, de mensenrechten en de democratie worden hersteld, binnenkort aanbreekt. Het volk zal zeker de ondergang van het regime worden en het is van essentieel belang dat de internationale gemeenschap druk blijft uitoefenen.

Zelfs intern gaat het niet goed met het regime. Regimeparlementsleden melden zich in het parlement en vragen Hassan Rouhani hoe hij de problemen gaat aanpakken. Ook zij weten dat er niets zal worden gedaan.